

EN INTRODUKTION TILL KORANEN 2 AV 2

En introduktion till Koranen del 2 av 2

Dess oöverträffbarhet och språk

Muslimerna är fullständigt övertygade om Koranens storhet och betydelse, och den nämns ofta med epitet som "ädel", "härlig" och "ren". Vad är det som så djupt berör en muslim när han reciterar ur Koranen, när han ser dess verser eller knappt vidrör den?

Koranens stil är oöverträffbar och av gudomlig skönhet och kraft. Hur mycket man än försöker kan ingen människa skriva ett stycke som kan jämföras med en vers ur den uppenbarade Boken. Detta beror delvis på textens litterära förtjänst och ordens verkan – deras förvandlande och frälsande kraft – som är oöverträffbar. Den rör en analfabetisk herde till tårar när den reciteras för honom, och den har format livet för miljontals enkla människor under nästan fjorton århundraden.

Den har närt några av de mäktigaste intellekt som mänskligheten känner till; den har stoppat sofistikerade människor i deras spår och gjort dem till fromma troende; den har varit källan till den mest subtila filosofin och till en konst som uttrycker dess djupaste mening i visuella termer; den har

fört mänsklighetens kringvandrande stammar samman i gemenskaper och civilisationer, vars prägel är uppenbar även för den mest tillfällige betraktaren.

Att recitera Koranen är den mest upphöjda och uppbyggliga sysselsättningen för en muslim, även när han eller hon inte intellektuellt förstår dess ord, vilket är fallet för de flesta icke-arabiska troende. Muslimernas önskan att recitera Koranen så vackert som möjligt, och konsten *tilawah* – den korrekta recitationen – har utvecklats till en vetenskap. Även vid enkel recitation måste vissa regler följas. Den som är *hafiz*, det vill säga den som "bevarar" Koranen genom att kunna den utantill, åtnjuter stor respekt, och pojkar och flickor skickas i tidig ålder till moskén för att memorera den heliga Boken.

För att inte vanhelga Koranens heliga karaktär bör man vara noga med att den inte lämnas på en plats där någon kan råka stå, sitta eller på annat sätt visa brist på respekt. Det är starkt ogillat att använda någon bok – allra minst Koranen – som stöd för att hålla något uppe.

När den inte läses placeras den tillbaka i bokhyllan eller på en läspulpet. Vissa människor sveper den omsorgsfullt i tyg för att bevara den och för att kunna hantera den även om de inte är i ett tillstånd av rituell renhet. Man ser också till att den placeras ovanför andra böcker och undviker att låta den ligga framme vårdslöst. Det är absolut förbjudet att ta med den till platser där man urinerar eller uträttar sin avföring, eller till platser av stor orenhet (toaletter, avfallshögar, djurstallar, stadens avloppssystem etc.). Att recitera den på sådana platser är något som inte förekommer.

Koranens språk

Koranens världsbild är nära knuten till det arabiska språket, som liksom hebreiska och arameiska (Jesu språk) tillhör den semitiska språkfamiljen. Koranen definierar sig själv uttryckligen som en "arabisk skrift", och budskapet är format efter den valda språkets komplexa struktur – en struktur som är fundamentalt annorlunda än någon europeisk språkstruktur. Den interna logiken i semitiska språk skiljer sig starkt från den i indoeuropeiska språk som engelska, latin, sanskrit och persiska.

Varje arabiskt ord kan spåras tillbaka till en verbal rot bestående av tre, fyra eller fem konsonanter, från vilka upp till tolv olika verbformer härleds, tillsammans med ett antal substantiv och adjektiv. Detta kallas den

trilitterära roten, och specifika ord bildas från den genom insättning av korta eller långa vokaler och genom tillägg av prefix och suffix. Själva roten är "död" – den kan inte uttalas – förrän den får liv genom vokalerna. Det är vokalernas placering som utvecklar grundbetydelsen i olika riktningar. Roten har ibland beskrivits som "kroppen" medan vokaliseringen är "själens"; eller som ett frö ur vilket ett stort träd växer. Utan förståelse för de arabiska ordens betydelser och relaterade begrepp är det omöjligt att uppskatta rikedomarna i deras innebörder, svårigheten att översätta dem till engelska, och de inbördes relationerna mellan arabiska ord som är uppenbara i originalet.

Muslimernas upptagenhet med Koranens sublima språk utvecklades till studiet av grammatik och retorik, särskilt när icke-araber i allt större antal trädde in i islam och behövde undervisas om uppenbarelsens språkliga egenheter. Tron att Boken var oöversättbar tvingade dem som antog islam att lära sig arabiska eller åtminstone bekanta sig med det arabiska alfabetet.

Många gånger ledde detta till att hela nationer faktiskt antog arabiska som sitt modersmål, vilket är fallet med alla arabfolk utanför själva Arabiska halvön. Detta fick enorma konsekvenser för andra språk, såsom persiska, turkiska, malajiska och många fler, som antog det arabiska skriftsystemet. Koraniska uttryck och talesätt används lika mycket i hög litteratur som i vardagligt tal, även bland icke-araber och arabisk-talande icke-muslimer.

[EN INTRODUKTION TILL KORANEN 1 AV 2](#)

[«EN INTRODUKTION TILL KORANEN 1 AV 2](#)

[Kapitel 59, verserna 21–24: Guds vackra namn»](#)

- [Missförstånd angående djurs rättigheter: Grymhet mot orena djur?](#)
- [Medlen till att uppnå kärlek till Gud, orsakerna till det](#)
- [Den Heliga Koranens Framstående Egenskaper](#)
- [Varför läsa Koranen?](#)

- [Koranen är som en ocean som täcker olika sorters juveler och värdeföremål.](#)
- [Vad säger islam om musik?](#)
- [Koranen - Guds eviga tecken](#)
- [Belöningen för tålamod i och förskönande av bönen](#)
- [Bönen i Islam](#)
- [Bönens Grunddelar](#)